

Võidutee

Edu ja võit on iga inimese ideaalsiks siin elus, üks kõik mis ta ette võtab. Hooleksuse ja vastupidavusega astutakse ülesande juure, et jõuda ette seatud sihile. Inimene usub oma eesmärgi saavutamise võimalusesse ega jää enne rahule, kuni ta on selle saavutanud.

Ka kristlase elu on püüdnud jõuda eesmärgile ja jeda juba siinse elus. Paulus kõneleb oma kirjades sagedasti jooksmisest ja võitlemisest. Temal oli oma usuelus kindel eesmärk, mida ta püüdis saavutada. Ta kirjutab: „Seepärast jooksen mina nüüd nõnda, ei mitte kui teadmata asja peale, ma võitlen nõnda, ei mitte kui see, kes kuult pekkab.“ (1. Kor. 9, 26.) Tema püüdis oma elus jõuda täiussele. Sama eesmärgi ta esitas ka teistele. „Keda meie kuulutame ja manitseme igameest ja õpetame igameest kõiges tarkuses, et meie igameest võiksimisega täieliseks teha Kristuse Jeesuse Jees.“ (Kol. 1, 28.) Apostlid uskusid ja õpetasid, et on võimalik maa peal elada täielikku võiduelu.

Du võimatu olla täielik kristlane ja uskuda, et Kristus, see Jumala Poeg, kelle pärast on kõik vägi taevas ja maa peal, lubaks, et patt ja kurat tema laste üle valitseks. Sa võid küll öelda, et ükski inimene ei suuda ise ennast lunastada ega maa peal patuta elada. See on tõsi. Aga kui keegi tahaks tõendada, et see on ka siis võimatu, kui Jumal meile oma väge annab, siis seda ei usu mina mitte, ja sina, armas kristlane, ka mitte. Või usud sa, et saatan võib Jumala plaanide teostumist takistada? Et kellelgi pole võimalik patust wabaneda, sest saatan selle vastu seisab?

Seda ei õpeta meile Jumala Sõna, kuigi seda usutakse. Eks inimene ole Jumala loodud ja eks Jumal ole võimas teda uuesti looma ja pattu tema südamest kõrvaldama? Sa ütled, et patt on kõvasti inimesesse juurdunud. Tõsi küll. Seda ütlen ka mina; kuid siiski mitte nii kõvasti, et Kristus ei suudaks seda inimeses hävitada ja teda digesse ja pühasse olukorda asetada. Siis jääks Jumala Sõna waleks. Kirjutatud on: „Seepärast võib tema ka alati ja täiesti õndjaks teha neid, kes

tema läbi Jumala juure tulevad.“ (Hebr. 7, 25.) Tõendamine, et Jumalal on võimatu wabastada inimest patu võimust, kaotaks ka usu pühakirja kui ainjama tõe aluspõhja kohta.

Jumala Sõna töötab aga usklikule võitu. „Kes võidab, sellele tahan ma anda minu enese aujärje peal istuda, nõnda kui minagi olen võitnud ja istunud oma Isaga Tema aujärjele.“ Üli võimas mõte! Kuidas on see võimalik? Mina nõder, surelik inimene ja Tema Kõigewägewama Jumala Poeg! Kuid Tema on jeda töötanud ja kindlustab selle tõdenemise võimaluse. Tema armastus minu vastu põhjustas teda lahkuma oma taevajest aujärjest, jaama inimesena minu jarnajeks, ja siis tagasi võitma sedajama aujärje, mida ta minuga on töötanud jagada.

Jeesus ei ajenda mitte üksi seda, mis oli läinud kaduma patu läbi; ta teeb veel enam. Kristus oli igawesest ajast üks oma Isaga, walitsejedes temaga ühes kogu uniuersumi üle. Olles oma loomult kõrgem kõikidest loodolewustest, ta tuli mind päästma, alandas end minu astmele ja võttis enda peale minu patuwõla. Võimsa võitjana ta läks tagasi oma auastmele taewas, jaades ise teeks — minu teeks — taewase aujärje juure. Kui ma võtan teda oma esindajaks, siis ma olen juba siin kurjas maailmas Jumala pärija ja Kristusega pärija. Ma olen siis teel Jumala aujärje juure.

See ei ole mingi ettekirjutus, waid selge tõsiasi. Taewas ja maa lähewad hukka, aga tema sõnad ei lähe mitte hukka. Tema õigus on minu õigus, tema võit on minu võit ja tema aujärg on minu aujärg. Tema ise on minu oma ja mina olen tema oma. Tema armastus on minu südamet võitnud ja tema armu läbi ma saan võitjaks ja istun temaga tema aujärje peal. Temale saagu au igawesti!

Tõsttem oma silmad üles ja waadatem võidufroonile mis meile pakutakse. Omandagem siin Jumala poolt pakutud õigusefroon, siis ootab meid ees aurfroon.

Kaks kümnist

Mooseje raamatud räägivad kahest kümnisest, mida Iisrael tõi. Teine kümnis jagunes veel omaette kaheksajaks, nii et võib üegi kõnelda kolmest kümnisest, aga üldiselt kokku võttes on olemas kaks kümnist.

Esimene kümnis.

Esimene kümnise põhimõtte kohta võib aluse leida Eedenis, kus Jumal esimesele inimpaarile lubades süüa kõigest aiapuu viljast keelas söömast hea- ja kurjatundmise puust. Sellest puust hoidumine tunnistas Jumala omandusõigust ja võib seega pidada kümnise põhimõtte aluseks, sest kümnise toomise läbi tunnustatakse Jumalat kõigi asjade omanikuks.

Piiblitundjatele on selge, et Abraham maksis Melkiseedekile kümnist. Ta tõi seda Jumala esindajale, preestrile, seega tunnustades Jumalat tema sisetulekute õnnistajaks ja omanikuks. (1. Moos. 14, 18—20.) Jakob tundis sama põhimõtet, lubades tuua kümnise ja ehitada foja. Näib, et ta teadis, et kümnis kuulub Jumala foja ehitamiseks, i. t. Jumala riigi töö jaoks. (1. Moos. 28, 22.)

Siljem, kui Jumala rahvas Egiptusest lahkus ja Kaanani läks, siis kümnise põhitõde, mida wanad usuijad olid ustavalt järginud, korrati uuesti: „Kõik maa kümnis, niihästi maa seemnest kui puuviljast on Jehoova pärast, see on püha Jehoovale... Ja kõik kümnis weistest ehk pudulohustest, kõik, mis witsja all käimud, see kümnis peab Jehoovale püha olema.“ (3. Moos. 27.)

Seda esimest kümnist nimetas Jumal pühaks kümniseks, seepärast, et see oli määratud preestritele ja leewititele ning templiteenistuse jaoks. Jumal linnitas nüüd otsejärele kättes seda, mida Abraham ja Jaakob wanal ajal juba tundsid ja uskusid. „Waata, Leewi lastele olen ma kõik kümnise annud Iisraelis pärisosaks nende teenistuse eest, et nemad kogudusetelgi teenistust nuretsewad (hooldawad) ... Iisraeli laste kümnise, mis nemad ohwerdawad Jehoovale ülestõstmise ohwriks, olen ma leewititele annud pärisosaks.“

Edasi õpetas Jumal, et leewitid ise ka pidid kümnist tooma kümnisest, mille nad Iisraeli käest vastu võtsid, ja selle tarvitamise kohta ütles Jumal leewititele: „Ja teie peate seda sööma kõiges paigas, teie ja-teie pere, sest see on teile palgaks teie teenistuse eest kogudusetelgi juures.“ (4. Moos. 18, 20—31.)

See kümnis kuulus Jumalale ja ta andis selle tema teenritele palgaks. Seda püha kümnist ei ole Jumal kunagi lubanud kasutada muuks otstarbeks, ei waestele ega muuks heategevaks tööks.

Peale kümnise olid ka veel ülestõstmiseohwrid, mis lamuti kuulujid Jumala templi ehituse ja teenistuse jaoks ja nendest ülejäänud preestritele. Ülestõstmise ohwri kohta ei pandud kindlat määra, nii nagu see oli kümnise kohta.

„Ja Mooses rääkis kõige Iisraeli laste koguduse vastu ja ütles: See on see sõna, mis Jehoowa on käskinud (2. Moos. 25, 2) üteldes: Võtke sest, mis teil on, ülestõstmise ohwer Jehoovale, igaiks, kes omast heast jüdamest tahab, tooge Jehoowa ülestõstmiseohwriks kulda ja hõbedat ja waske...“ (2. Moos. 35, 4. 9.)

„Ja Jehoowa rääkis Aroni vastu: Ja mina, ennää, ma olen sulle annud, mis mu ülestõstmise ohwritest üle jääb. Kõik Iisraeli laste pühad annid, need olen ma sulle annud wõidmise pärast ja ju poegadele igaweseks seatud õiguseks...“ (4. Moos. 18, 8—19.)

E. G. White kirjutab selle kohta: „Iisraelite õpetati kümnist kogu oma sisetulekust pühendamata pühapaiga teenistusele. Peale selle pidid nad tooma patuohwrit, wabatahtlike andeid ja tännohwrit. Need olid wahendid, mille läbi tol ajal ewangeeliumi kuulutamise tööd ülal peeti. Jumal ei oota mitte vähem meist, kui ta seda wanasti oma rahwast ootas. Suur hingede päästmise töö peab edasi minema. Kümnise korralduse läbi, lamuti annete ja ohwrite toomise läbi, on ta selle töö edendamiseks abindud ette näinud. Ta soowib, et sel wiisil ewangeeliumi kuulutamist toetataks. Ta peab kümnist enda omanduseks ja meie peafime ka seda pühaks pidama ja selle tagasi panema Issanda warakambriisse, et tema tööd edustada. Ta ootab meist ka wabatahtlike annetusi ja tännohwreid. Kõik peab tarwitatama selleks, et ewangeeliumi kanda kõige kaugeimatesse maailma osadesse.“ („Chr. Gleichn.“, lk. 297.)

Apostlid pidasid lamast põhimõttest kinni. Kristus oli ka neile õpetanud: „Seda (kümnist) peab tegema (tooma), ja teist ei pea maha jätma.“ (Matt. 23, 23.) Seepärast ütles ap. Paulus: „Mõnda on ka Issand seadnud neile, kes armuõpetust kuulutawad, et nemad peawad armuõpetusest elama.“ (1. Kor. 9, 14.) Apostel ütles: „Issand on seadnud.“ Sellega mõtleb Paulus Issanda seadmiste juba Mooseje ajal ja ka Kristuse endastmõistetawat ütlust: „Seda peab tegema.“

Wõiventlikumine peab kinni piibliõpetusest ja põhitõdedest. Nii ka kümnise ja ülestõstmiseohwrite toomise põhitõdedest. Kõik meie ustawad liikmed toowad kümnist, kui püha osa, Jumalale. Peale selle nad toowad ülestõstmiseohwreid. Need on hingamispäewakoolianded, palwepäewaanded,

ohvrinädalaanded jne. Kümniis kajutatakse otse-
selt ewangeeliumikuulutajate ülaspidamiseks ja
kuulutuse tööks kodumaal, kuna ülestõstmiseohv-
rid lähewad üldtöö heaks, haridustööks, palwelate
ehitamiseks, uute asutuste awamiseks jne.

Kümniist ja ülestõstmiseohvreid ei kasu-
tata muiks otstarbeiks kui see on ette nähtud pü-
hkirjas. Ei pea teistiti toimima asutus ega ka
üksik liige. Keegi ei wõi wõtta kümniist ja seda ja-
gada waestele. Selleks otstarbeks pole esimene,
püha kümniis määratud. Waestele ja muiks
heategewustööks nägi Jumal ette eri abinõu, mida
wõime nimetada teiseks kümniiseks.

Teine kümniis.

Käesolewa piibliuurimise esimeses osas ween-
dusime, et esimene kümniis kõigest sisetulekust
kuulub ewangeeliumi kuulutamise otstarbel preest-
ritele ja kuulutajatele ning kajutatakse ainult Ju-
mala riigi töö huwides. Teise kümniise kohta aga
loeme Issanda juhatusel järgmiselt (sulgudes wa-
hemärkmed on autori seletused piibliteksti sees):

„Sa pead ikka kõigest wiljast, mis ja külwa-
mud (peale selle, kui oled uudse wilja ohwri,
5. Moosj. 26, 2, ja esimese, leewi kümniise too-
mud, 3. Moosj. 27, 30, teise) kümniise andma, mis
iga aasta põld wilja annab. Ja Jehoowa oma
Jumala ees, seal paigas, (templi juures), mis
ta wõtab ära walitseda, et ta oma nime sinna
asutab (5. Moosj. 12, 4), seal pead ja sööma
(söömaaga korraldama) oma wilja, oma wärs-
ket wiina ja oma õli kümniist ja oma weiste ja
oma pudulojuste esimest ülast jugu, et sa õpid
Jehoowat, oma Jumalat kartma kõige elu aja.

„Ja kui sul väga piff tee on (templi juure),
et sa ei wõi seda (teist kümniist) sinna wiia, et see
(pühapait) sinust kangel ära on, mis Jehoowa,
su Jumal ära walitseb oma nime sinna panna,
et Jehoowa, su Jumal sind õnnistab, (kui sa
sinna templi juure kümniist wiia ei jõua, siis ei
pea sa õnnistustest ilma jääma), siis pead sa
seda (teist kümniist) raha pärast ära andma (ära
müüma), ja see raha kofku ja wõta oma kätte ja
mine sinna paika, mis Jehoowa, su Jumal ära
walitseb, ja anna raha kõige see eest, mis su hing
ihaldab, weiste eest ja pudulojuste eest, ja wiina
eest, ja kange joomaaja eest, ja kõige eest, mis su
hing su käest kutsub, ja söö seal Jehoowa, oma
Jumala ees ja ole rõõmus, sina ja su pere.

„Ja leewiti, kes on su wärawais, ei pea sa
mitte maha jätma (kümniise söömaajast), sest te-
mal pole jagu ega pärisosa sinuga. (Leewitil pole
oma maad ega saa seepärast korraldada kümniise
söömaaga, waid oleneb täiesti kümniise toojast).

„Iga kolme aasta takka (see tähendab igal
kolmandal ja kuwendal aastal, ajawahemikul ühest
hingamisaastaist teiseni, j. o. seitse aasta
wästel, 3. Moosj. 25, 1—7) pead sa ära wiima
(ära eraldama) kõik oma wilja (j. t. sisetulekust

teise) kümniise, mis sel aastal on, (aga sa ei pea
seda kümniist ei natuuras ega rahas templi juure
wiima kümniise söömaajaks, waid noil aastail
pead sa ilma teise kümniiseta templi juure ikkagi
minema, 5. Moosj. 26, 12—15, aga selle teise
kümniise pead sa koju jätma) ja panema seisma
oma wärawate sisse.“

„Siis peab tulema leewit, sest et temal ei ole
jagu ega pärisosa sinuga, ja wõdras ja waene-
laps ja lesknaine, kes su wärawate sees, ja pea-
wad sööma (sellest teise kümniise söömaajast, mida
sa korraldad omas kodus), et nende kõht täis saab,
et Jehoowa, su Jumal sind õnnistab kõiges su
kätetöös, mis sa wõtad teha.“ 5. Moosj. 14,
22—29.

Ülaltoodud kirjajalimideist ja wahemärkustest
näeme, et Iisraelis oli kindel teise kümniise too-
mise korraldus. Kümniised, mida Iisrael tõi, pi-
did talle meele tuletama, et ta oleneb täiesti Ju-
malast, et Jumal kõigi asjade omanik on.

Esimene kümniis läheb Jumala riigi töö edus-
tamiseks, seda wõib nimetada leewitite ja preest-
rite wõi kuulutustöö kümniiseks.

Teine kümniis aga oli määratud erilisteks ots-
tarweteks. Iisraeli majapidamise 1. ja 2. aasta
lõpul pidi see teine kümniis wiidama templi juu-
re, kas natuuras wõi rahas, ja seal pidi korral-
datama suur kümniise söömaag oma perekonnale.
Sellel söömaajal pidi rõõmus oldama, et Jumal
on kätetööd õnnistanud, ja peolt koju minnes pidi
teadmine olema, et nii kui templis Jumala ees
söödi, nii ka Jumal näeb nende wajadusi kodus
ja koguduses.

Selle teise kümniise tarwitamisel pidi aga tea-
tawal ajal weel üks teine ja eriline otstarwe
olema. Nimelt kolmandal tegewusaastal iga üsk-
lik iisraeliit ei kasuta seda teist kümniist oma
perekonna peo söömaajaks, ta loobub sellest kõigi
püunduskannatajate ja waeste kasuks. Need pea-
wad nüüd tulema ja osa saama sellest teisest kum-
niisest. Sellega pidi Iisrael näitama teoga ja tõe-
ga, et ta oma ligimest armastab kui iseennast ja
et ta oma kättega head teeb püunduskannatajate
heaks. Sedasama heategewat tööd tehti ka weel
hingamisaastal ja juubeliaastal (3. Moosj. 25,
1—13).

On seletatud wähele, et ka weel kolmas kümniis
on olnud Iisraelis. Üldiselt oli siiski ainult kaks,
kuna teine kümniis jagunes omawahel kaheks;
kümniise söömaaja korraldamiseks igal 1. ja 2.
tegewusaasta lõpul, kuna 3. ja 6. tegewusaasta
lõpul seda kajutati püunduskannatajate heaks ja
seepärast wõib ka teist kümniist nimetada waeste
kümniiseks.

Iisrael kunagi ei tohtinud kümniist walesti
kasutada. See kümniis, mis kuulus leewititele, pidi
Jehoowa warandusekambriisse wiidama. Seda ei
tohtinud keegi püunduskannatajate heaks kasutada.

See oli Jumala oma. Teine kümnis aga kuulus kümniise-öömaajaks ja waestele.

Tuleb kindel wähe teha nende kabe kümniise wähel. Heategewat tööd peab ka tehtama, aga selleks peawad olema eri sisetulekud nii liidus kui kogudustes. Keegi ei wõi oma esimest kümniist kasutada muuks otstarbeks kui ainult Issanda laeka kaudu kuulutustöö heaks. Seda püha kümniist ei tohi ka keegi kinni pidada enda käes, see kuulub ainult Jumala waranduslaekasse.

Waeste ja heategewuse jaoks on piiblis antud mitmesuguseid juhiseid. Neid tuleb jälgida ja kasutada. Ka meie organisatsioon on mitmesuguseid sisetulekuid heategewustööks, aga esimene kümnis kasutatakse ainult kuulutustöö jaoks.

Jeesus tegi ka selge wähe esimese kümniise ja heategewustöö wähel, üteldes: „Seda (esimest kümniist) peab tegema (tooma) ja teist (heategewustööd) ei pea mitte maha jätma.“ (Matt. 23, 23.)

Ed. Mägi.

Kelde kogudus

Oma esimeses kirjas Korintuse kogudusele andis Paulus uskliketele juhatusi ja näpunäiteid selle kohta, kuidas Jumala tööd maa peal ülal pidada. Kirjutades oma apostliametist ütleb ta:

„Kes läheb ilal omaenele palga pärast jötta? Kes istutab wiinamäe ega jõe tema wiljast? Ehk kes hoiab karja ega jõe karja piimast?

Kas mina seda räägin inimese wiisil? Ehk eks käik seda ka ütle? Sest Moosese käsüõpetuses on ka kirjutatud: Sina ei pea härja juud kinni siduma, kes pahmasti tallab. Muretsseb Jumal härjade eest? Wõi, eks ta seda kõige enamasti meie pärast ütle? Sest see on meie pärast kirjutatud, et, kes künnab, see peab lootuse peale küündma, ja kes reht peksab, see peab lootuse peale omast lootusest osa saama.

Kui me teile waimulikke asju olemis küsime, on siis suur asi, et meie teile lihulikke asju lõikame? Kui teistel see meelewäld on teie üle, mispärast mitte palju enam meil? Aga meie ei ole seda meelewalda mitte pruukinud, waid meie kannatame kõik, et meie Kristuse armuõpetusele ühtki wiinwitust ei tee.

Eks teie tea, et, kes püha tööd teewad, need jöwawad pühast ohwrist? Ja, kes altari juures alati on, need saawad altari pealt osa. Nõnda on ka Issand seadnud neile, kes armuõpetust kuulutawad, et nemad armuõpetusest peawad elama.“ 1. Kor. 9, 7—14.

Apostel juhüib siin tähelepannu Issanda plaanile preestrite ülalpidamise asjas. Need, kes olid walitud selle püha ameti peale, said ülal peetud oma wendade poolt, kellele nad jagasid waimulikke õnnistusi. „Ja kes Leewi lastest preestriameti saawad, neil on käsüõnna kümniist wötta rahwa käest käsu järele.“ Ebr. 7, 5. Leewi suguharu oli Issanda poolt walitud toimetama templile ja preestriametile kuulawat püha teenistust. Preestritest on kirjutatud: „Sest teda on Jehoowa, ju Jumal kõige suguharude seast ära walinud, et ta seisab teenimas Jehoowa nimel.“ 5. Moos.

18, 5. Kümnenda osa kõigest sisetulekust pidas Issand oma omanduseks, ja kümniise tagasihoidmisele waatas ta kui rööwimisele.

Paulus wiitas preestriõpetuse ülalpidamise plaanile, kui ta ütles: „Nõnda on ka Issand seadnud neile, kes armuõpetust kuulutawad, et nemad armuõpetusest peawad elama.“ Ja hiljem oma kirjas Timoteusele ütles Paulus: „Töötajaja on oma palga wäärt.“ 1. Tim. 5, 18.

Kümniise maksimine moodustas ainult ühe osa Jumala plaanist tema töö toetuseks. Mitmesugused anded ja ohwrid olid seatud Jumala poolt. Juudi käsüõpetuses õpetati rahwast, et nad ismütassid heldet meelt niihästi Jumala töö ülalpidamiseks kui ka puudustkannatajate aitamiseks. Isseräaliste wäjaduste jaoks tehti forjandused. Sügijel ja wiinamarjade noppimise ajal pühendati põllu esikwili — terad, wiin, õli — Issandale ohwrisk. Maha kukkunud pead ja põllumurgad jäeti waestele. Esimene osa willu lammaste niitmisel ja esimene osa teri nisupeskumisel pandi eraldi Jumala jaoks. Niisama tehti ka kõigi loomade esimese jooga, ja ka esimese poja eest maksti lunastusraha. Esikwili toodi pühapäewas Jumala ette ja siis anti preestritele kasutada.

Selle heategewusplaani kaudu püüdis Issand anda Israelile õpetuse, et tema peab olema kõigis asjus esimene. Sel teel tuletati neile meele, et Jumal on nende põldude, nende karjade ja nende lojuste omanik; et tema on see, kes wihma ja päikesepeaiste läbi annab kaswu ja edenemise

Keegi meist

ärgu olgu ilma

„Misjoniteadeteta“!

ning lasjab lõikujel walmida. Kõik, mis neil oli, kuulub temale; nad olid ainult tema waranduse waltitsejad.

Sumal ei taha, et kristlased, kelle eesdiguised laugelst ületawad juutide omi, on wähem helded. „Kelle hoole on palju antud,“ teletab Dnistegija, „jelle käest peab weel enam nõutama.“ Mt. 12, 48. Gebrealastelt nõutud heldus pidi olema peaaesjalikult nende oma rahwa kasuks; praegu aga ulatab Sumala töö üle fogu maa. Kristus on annud ewangeeliumi-warandused oma järestulijate kätte ja pannud nende peale wastutuse kuulutada rõõmsat sõnnumit arapääsmisest. Rahllemata on meie kohused palju suuremad kui wana Iisraeli omad.

Sel määral kuidas Sumala töö laieneb, muutuwad palwed abi järele järjest jagedamaks. Et neid palweid jaoks rahuldada, peaksid kristlased wõtma oma jüdamesse jelle kähu: „Dooge kõik kinnis waranduse fotta, et toidust wõiks mu fajas olla.“ Mal. 3, 10. Kui kõik, kes nimetawad end kristlasteks, tooksid ustawalt oma kinnise ja anded Sumalale, siis jaoks tema warakamber täis. Siis ei oleks tarwis korraldada wäljapanekuid, loteriisid wõi meelelahutusi, et saada tarwilikke wahendeid ewangeeliumitöö ülalpidamiseks.

Snimestel on kiusatus oma wahendeid kasutada enese rahuldamiseks — hinude rahuldamiseks, enese ehtimiseks ja elamu toredaks tegemiseks. Paljud koguduseliikmed ei hoidu jäärahteks otstarweteks raha rohkesti, isegi pillawalt wälja andmast. Kui aga nende poole pöördutakse üleskutsega Sumala laekasse midagi panna, et tema tööd edendada, siis nad tõrguwad. Wõib-olla annawad nad jelle tundega, et nad hästi ei pääse sellest kohustusest, palju vähem kui neile kasututeks naudinguteks üle jääb. Nad ei ilmuta tõelist armastust Kristuse teenimise jaoks, ega tõsist huwi hingede päästmise wastu. Ei ole ime, et jäärahte koguduseliikmete kristlik elu on ainult wilets hädine olemine!

Taguiks, kelle jüda põleb Kristuse armastusest, peab mitte ainult kohuseks, waid ka rõõmuks kaasa aidata kõrgeimat ja pühimat tööd, mis kunagi inimeste kätte antud — maailmale wiia helduse, halastuse ja tõe warandusi.

See on saamahimuline waim, mis inimesi paneb wahendeid, mis digupoolest kuuluwad Sumalale, tagasi hoidma enese rahuldamiseks; ja see on tänapäew Sumalale sanuti wastumeelt nagu toofordki, kui ta oma rahwast prohwetite kaudu waljusti laitis, kui ta ütles: „Kas inimene peab Sumalat petma? et teie wõtate mind petta ja ütlete siiski: Mis asjas petame meie sind? Teie petate mind siis kinnise ja ülestõstmiseohwriga. Araneedmise läbi olete teie ära neetud, et teie mind petate, kõik rahwad.“ Mal. 3, 8. 9.

Helduse waim on taewane waim. See waim leiab ülima wäljenduse Kristuse ohwris Kolgatal. Meie pärast andis Iisa oma ainuõndimud Poja; ja Kristus andis ise enese, kui ta kõigest oli loobunud, mis tal oli, et inimesed saaksid päästetud. Kolgata rist pidi mõjutama iga Dnistegija järekkäijat heategevusele. Seal ilmnemud põhimõte kõlab: Anna, anna! „Kes ennast ütleb tema sisse jääwat, teesama peab ka nõnda käima kui tema on käinud.“ 1. Joh. 2, 6.

Teisel pool on enesearmastuse waim, mis on saatana waim. Maailmainimeste elus aivaldatud põhimõte on: Wõta, võta! Sel teel nad loodawad saawutada õnne ja mõnu, kuid nende kiilwi wiki on wiletjus ja surm.

Kuni Sumal pole jätnud järele oma lastele andeid andmast, nii kaua ei jäta nad järele oma kohuseid täitmast, et temale jeda osa tagasi anda, mida tema nõuab. Nad ei peaks ainult Iisandale kuulua osa ära andma, waid nad peaksid tooma ka tema warakambrisse tänuohwrina wabad anded. Rõõmsa jüdamega peaksid nad pühendama oma Loojale oma helduse esimese anni — oma parimad warandused, oma parima ja pühima teenimise. Sel teel omandawad nad rikkalikud õnnistused. Sumal ise teeb nende hinged kastetud rohuaia sarnaseks, mille kaewud ei kuuwa ära. Ja kui wiinne juur lõikus kolkku kogutakse, siis need wihud, mis nad wõiwad tuua oma Meistrile, on nende kasuks talentide ennastjalgawa kasutamise eest.

Sumala ärawalitud jaadikud, kes on teedraja was töös, ei peaks kunagi olema sunnitud wõitlust wõitlema omal jõul, ilma oma wendade kaasundliku ja jüdamliku toetuseta. Koguduseliikmete kohus on nende wastu helde olla, kes ei jaa ülalpidamist teenida ewangeeliumiameti täitmise pärast. Kui Sumala kuulutajaid julgustatakse, siis on sellest Sumala tööle tuntaw kasu. Aga kui nad jääwad inimeste enesearmastuse tõttu toetuselt ilma, jääwad nende käed nõrgaks, ja nende tublidus kannatab tõsijest jelle all.

Sumala meelepaha on nende wastu, kes nimetawad end tema järekkäijateks, kuid lasjewad jeda jündida, et Sumalale pühendunud töölised, kes on tegewas töös, peawad kannatama puudust. Need enesearmastajad peawad lord aru andma mitte üksnes oma Iisanda raha rõõwimise pärast, waid ka oma ustawatele töölistele raskuste ja murede ünnitamise pärast. Need, kes on kutsutud kuulustööle ja kohuse pärast kõik maha panewad, et Sumala töös tegeiw olla, peaksid saama oma ennastjalgawa teenimise eest küllaldase palga, et saaksid ennast ja oma perekonda ülal pidada.

Ilmalikes ettewõtetes wõiwad tublid töölised nii waimsetel kui ka tehnilistel aladel teenida head palga. Kas ei ole see töö, tõe lewitada ja hingelid wiia Kristuse juure, suurema tähtsusega kui iga

muu tegevus? Ja kas on need, kes sellele tööle ustavusega pühenduvad, vähem õigustatud jaama küllaldast taju?

Moraalse ja materiaalse heategevuse hindamisel me näitame, et me hindame taevaseid asju rohkem kui maiseid.

Et varafambris oleksid tarvilikud vahendid kuulutusametis ülalpidamiseks ja misjoniettevõtete jaoks abipalvete rahuldamiseks, selleks on vaja, et Jumala rahvas rõõmsalt ja heldelt annetaks. Püha kohus lasub jutlustajatel hoida koguduste silme ees Jumala töö vajadusi ja kasvatada kogudusi andeid tooma. Kui see jäetakse hooletusse ja kui kogudused ei hoolitse teiste vajaduste eest, siis ei kannata üksnes Issanda töö, vaid jäävad ära ka õnnistused, mis peavad usklikele osaks saama.

Siegi üsna vaejed peaksid tooma oma anded Jumalale. Nad peaksid saama Kristuse armu osalisteks, kuna nad oma mina ära jalgavad, kuna nad aitavad teisi, kelle häda on veel rõhutam kui nende oma. Waeste annetus — enesejalgamise viili tõuseb Jumala trooni ette kui hea lõhn. Ja iga ennatjalgav tegu kasvatab heategevuse vaimu andja südames ja toob ta tihedasse ühendusse sellega, kes oli rikas, kuid meie pärast jäi vaejeks, et me tema vaejuse läbi võiksime rikkaks saada.

Lesknaise tegu, kabe weeringi — kogu vara — Jumala laekasse panemine, on kirjeldatud nende julgustujeks, kellel on võitluses vaejusega siiski jooiv oma ande läbi Jumala tööd toetada. Kristus juhtis jüingrite tähelepanu lesknaise peale, kes oli „oma kõige toiduse“ ära andnud. Ja hindas tema andi palju kõrgemaks kui nende juuri andeid, kellele annetamine ei nõudnud enesejalgamist. Nad andsid oma küllusest ainult väikeste osakeste. Kuid lesknaine piiras oma ande jaoks oma elutarbeid ja lootis Jumala peale, et Jumal hoolitseb tema hõimete tarviduste eest. Tema kohta ütleb Õnnistegija: „Tõesti, ma ütlen teile, et see sinane waene lesknaine on enam õhviraha kiristu pannud kui kõik, kes on sisse pannud.“ Seega näitas ta, et ande väärtus ei olene mitte hürusest, vaid siinjuures on mõõduandev see õhuford, milles annetatakse, ja annetamise vajaduse tundmine.

Singehooldajaametis olles koguduste keskel oli Paulus väsimatult tegevuses, et ümberpöörnuid õhutada hürumatele tegudele Jumala asja jaoks. Kui jägedasti manitses ta neid helde olenta! Rääkides Gewejuuse koguduse wanemaga oma warema töö üle, ütles ta: „Mina olen teile kõigis näidanud, et nõnda tööd tehes nõdrad peab vastu võtma, ja Issanda sõnu meeles pidama, mis ta on ise õelnud: Õndiam on anda kui võtta.“ Ap. 20, 35. Ja korintlastele kirjutas ta: „Kes kassinasti külmab, see peab ka kassinasti lõikama, ja

kes rohkesti külmab, see peab ka rohkesti lõikama. Sgaüks nõnda kui ta oma südames ette võtab, ei mitte kurwa meelega ega häda pärast, sest Jumal armastab rõõmust andjat.“ 2. Kor. 9, 6. 7.

Peaaegu kõik makedoonia usklikud olid vaejed selle maailma varanduste poolest, kuid nende südamed woolasid üle armastusest Jumala ja tema tõe jaoks, ja nad tõid hea meelega andeid ewangeeliumi toetuseks. Kui paganatest koguduste keskel korraldati üldine korjandus juudi usklike toetuseks, siis võdis makedoonia usklike heldus olla hülgawaks eestujuks teistele kogudustele. Kui Paulus kirjutas Korintuse usklikele, siis juhtis ta nende tähelepanu sellele asjaolule. „Aga meie anname teile teada, wennad, Jumala armu, mis Makedoonia kogudustele on antud, et kui neid mitme wiletsuse läbi kürsati, oli nende rõõm üliwäga suur, ja ehk nad koguni vaejed olid, on nad ometi waga südamega rohkesti annud, sest (ma tunnistan seda) nemad olid kõige jõu poolest ja üle jõu walmis andma, ja palusid meid mitme manitsusega, et meie pidime selle annu ja jagamise toimetamise eneste kätte võtma ja pühadele wiima.“ 2. Kor. 8, 1—4.

Makedoonia usklike heatahtlikkus õhwril tunda oli täielise enesepühenduse tulemus. Jumala Waimust aetuna „andsid nad iseendid esiti Issandale“ (2. Kor. 8, 5), ja siis olid nad tahtlikud tooma rohkeid wahendeid ewangeeliumitöö ülalpidamiseks. Ei olnudki tarwis neid annetamisele üles kutsuda; palju enam rõõmustasid nad eesõiguse üle oma elutarbete loobuda, et teiste vajadusi rahuldada. Kui apostel oleks tahtnud neid tagasi hoida, siis oleksid nad teda sundinud andeid vastu võtma. Oma lihtsameeluses ja otsekohesuses ja armastuses wendade vastu jalgasid nad heameelega ijeenda ja nad tundsid rõõmu heategevuse rohkest wiljast.

Kui Paulus jaatis Tiituse Korintusse, et seal usklike kinnitada, siis andis ta temale juhatusi kuidas seda kogudust kasvatada annetamise waimus, ja isiklikus kirjäs usklikele rääkis ta weel oma läbielu: „Aga õjegu teie kõiges rikkad olete, usus ja sõnas ja tundmises ja kõiksuguses usimises ja oma armastuses meie vastu, nõnda tehke, et teie ka selle sinane annu sees rikkad olete... Aga nüüd lõpetage ka see tegemine, et nõnda kui hea meel on, et teie tahate, nõnda olgu ka hea meel, et teie lõpetate oma jõudu mõõda. Sest kui kesselgi enne hea meel on, siis on tema õieti armas, seda mõõda kui temal on, ei mitte seda mõõda kui temal ei ole... Aga Jumal on wägew kõik armu teile rohkesti andma, et teie ifka kõiges kõigega võite rahul olla ja rohked olla kõigele heale tööle... Et teie kõiges rikkaks lähete kõike head wagast südamest tegema, mis meie läbi Jumalale tänu jaadab.“ 2. Kor. 8, 7. 11. 12; 9, 8. 11.

Ennastjalgaw heldus asetab esimehe koguduse rõõmu seisukorda; sest usklikud teadsid, et nende piüüded on kaasa aidanud wiia ewangeeliumi kuulutust nendele, kes on pimeduses. Nende heategevus tunnistas, et nad ei olnud ilmaaegu Jumala armu vastu võtnud. Mis muu oleks võinud esile kutsuda jäärast heldust kui waimu piüübitus? Nii usklite kui ka uskmatute silmis oli see Jumala armu ime.

Waimulik kaswamine on tihedalt seotud kristliku heldusega. Kristlased peaksid rõõmustama selle eesõiguse üle, et nad võiwad oma elus ilmutada Jumalale heldust. Kui nad annawad Issandale, siis on neil see töötus, et nende anne läheb taewasesse aita. Kas tahawad inimesed oma warandust kindlasse kohta paigutada? Siis peaksid nad seda andma nendesse kätesse, mis kannawad ristilöömise naelajälgi. Kas tahawad nad oma warandusest rõõmu tunda? Siis lastagu seda kasutada waestel ja kannatajatel. Kas nad tahawad oma warandusi juurendada? Siis tuleks neil talitada Jumala nõuande järele: „Musta Jehoowat oma warandusest ja kõigest oma woe esimehest uudest wiljast, siis saawad ju

rehealused täis küll, ja ju wärske wiina juru-tõrred ajawad üle.“ *Sp.* 3, 9, 10. Kui nad hoiawad oma warandused omakajuliseks otstorbeks, siis saawad need nende eneste hukatuses. Aga kui nad annawad oma warandused Jumalale, siis sellest silmapilgust peale need kannawad tema nime. Need on siis tema muutumatuslega pitseeritud.

Jumal ütleb: „Wäga õndsad olete teie, kes küllwate kõige wee ääre.“ *Sej.* 32, 20. Piüüwalt Jumala andeid ära anda, kus Jumala töö ja inimeste häda alati meie abi wajab, ei wii meid waesusse. „Seal on mõni, kes ära jagab, ja temale antakse veel pealegi, ja mõni hoiab küll tagasi enam kui õigus on, ometi on tühi käes.“ *Sp.* 11, 24. Küllwaja paljundab oma seemneid, kui ta nad maha küllwab. Nii on lugu ka nendega, kes ustawalt ära jagawad Jumala anded. Mõnes juurendawad nad oma õnnistused. „Mõnke siis peab teile antama,“ töötab Issand, „üks hea finniwaotatud ja kuhjapeaga ja puistatud mõõt peab teie rüppe antama.“ *Luuka* 6, 38.

„Die Geschichte der Apostel“, pff. 32.

E. G. White,

Jumala hoolitsus waeste eest

Rahwa kokkutuleku korraldamiseks ja ka waeste eest hoolitsemiseks nõuti teine kümnis kõigist jissetulekust. Esimese kümnise kohta on Issand öelnud: „Leewi lastele olen ma kõik kümnise annud Iisraelis pärisosaks nende teenistuse eest.“ *4. Moos.* 18, 21. Teise kümnise kohta aga on ta käskinud: „Ja Jehoowa, oma Jumala ees seal paigas, mis ta võtab ära walida, et ta oma nime sinna ajutab, seal pead ja sööma oma wilja, oma wärsket wiina, ja oma õli kümnist, ja oma weiste ja oma pudulohuste esimesest isast lugu, et ja õpid Jehoowat, oma Jumalat kartma kõige elu aja.“ *5. Moos.* 14, 23, 29; 16, 11—14. See kümnis, wõi selle hind rahas, pidi jaama wiidud kabe aasta jooksul sinna paika, kus asus pühapaik. Kui oli toodud tänuohwer Jumalale ja teatav osa antud preestritele, siis pidid ohwritoojad ülejäägi kasutama usulise peo jaoks, millest pidid osa võtma leewit, wõõras, waenelaps ja lesknaine. Nii hoolitseti tänuohwri ja söömaaja eest igaaastastel pidustustel, ja seal sai rahwas kokku leewititega ja preestritega, et saada õpetust ja ergutust Jumala teenimises.

Kolmandal aastal aga pidi see teine kümnis jaama ära jagatud kodus leewitite ja waeste ülalpidamiseks, nagu Mooses oli ütelnud: „Et nad sinu wärawais söowad ja nende kõhud täis jaawad.“ *5. Moos.* 26, 12. See kümnis täitis fondi heategevuse ja wõõraste wastuwõtu jaoks.

Weel teine korraldus oli waeste eest hoolitsemiseks. Peale Jumala nõude tunnustamist ei ole midagi, mis Mooseje poolt antud käsus rohkem wälja paistab, kui see helde, õrn ja wastutulelik meelsus, mis waestele üles näidati. Kuigi Jumal oli töötanud oma rahvast wäga õnnistada, siiski ei olnud tema plaan, et waesus oleks täiesti tundmatu nende keskelt. Ta ütles, et waesed ei lõpe kunagi sel maal. Mõni pidi neid olema tema rahwa keskelt, kes wajasid nende kaastunnet, nende õrnust ja nende heatahtlikkust. Nagu nüüd nii olid inimesed ka tooford õnnetuse, haiguse ja warandusekaotuse ohus, siiski nende hulgas ei olnud kerjust nii kawa kui nad täitsid Jumala poolt antud juhatusi, ega olnud neid, kellel oli pindus toidust.

Jumala seadus andis waestele õiguse maa jaaduste teatava osa peale. Kui keegi oli näljane, siis oli tal õigus minna oma ligimese põllule, wiljapuuaeda wõi wiinamäele ja seal teradest wõi puuwiljast süüa, et oma nälga kustutada. Selle korralduse kohaselt noppisid Jeesuse jäingrid wiljapäid ja sõid teri, kui nad läksid hingamispäewal läbi wiljapõllu.

Järekorjamine põllul, wiljapuuaias ja wiinamäel kuulus waestele. „Kui sa võtad oma lõikust lõigata oma wäljal ja unustad wäljale ühe peotäie, siis ei pea sa mitte tagasi minema seda võtma... Kui sa oma õlipuud raputad, siis ei pea

ja offi mitte pärast jälle nuuskima... Kui ja oma wiinamäel jaad wiinamarjad ära lõiganud, siis ära laje mitte enesele järele noppida, mis üle jäänud; jäägu see wõõra, waeslapse ja lestinaiise pärast. Ja, ja pead meeles tuletama, et ja oled ori olnud Egiptusemaal." 5. Moos. 24, 19—22; 3. Moos. 19, 9, 10.

Iga seitsmes aasta oli waestele iseäraliseks toetuseks. Singamisaasta, nagu seda nimetati, algas lõikuse lõpul. Rewadel, mis jellele järgnes, ei pidanud kuulvatama; nad ei pidanud kewadel wiinapuuväate korraldama, ja põllust ega wiinamäest kaaki ootama. Sellest, mis maa ise kasvatas, wõisid nad jüüa nii kaua kui wili oli wärske, aga nad ei wõinud sellest midagi wiia panipaika. Selle aasta tulu pidi jääma wõõrale, waeslastele ja lestinaiistele ja isegi wälja loomadele. 2. Moos. 23, 10, 11; 3. Moos. 25, 5.

Kui aga maa andis harilikult ainult nii palju, et rahwa elutarbeid rahuldada, millest pidi siis nad elama sel aastal, kui ei kogutud üldse midagi? — Selle eest oli Issanda töötustes rikkalikult hoolitsetud. Issand on ütelnud: „Siis tahan ma käskida oma õnnistust teie pärast kuueandal aastal, et ta teile kolmeks aastaks wilja peab andma. Ja kahetsandal aastal peate teie küllwama ja wanast warast sööma üheksanda aastani, jeni kui selle aasta wili kätte saab, peate teie wana sööma." 3. Moos. 25, 21—22.

Singamisaasta pidamine pidi olema kasuks niihästi maale kui ka rahwale. Kui maa oli üks aasta harimata, siis selle järele kandis ta seda enam wilja. Rahwas oli wabanenud raskest tööst põllul, ja kuna muud talituse wõidi edasi teha, siis tunti mõnu kergest tööst, ja see tõstis uuesti kehalist jõudu ja tegi nad suutelisteks järgmiste aastate jõupingutusteks. Neil oli enam aega järele mõtlemiseks ja palwetamiseks, Jumala õpetustega ja nõudmistega tutvunemiseks ja oma pereforma õpetamiseks.

Singamisaastal pidi heebrea teolised wabaks lastama ja mitte tühjade kätega ära jaadetama. Issanda käsk selle kohta oli: „Ja kui ja teda enese juurest ära lased lahti, siis ei pea ja teda mitte tühjalt ära lastama. Sa pead rohkesti tema õla peale panema oma pudulohustest, ja oma rehelusest, ja oma surutõrrest, miska Jehoowa, ju Jumal sind õnnistanud, sellest pead ja temale andma." 5. Moos. 15, 13, 14.

Töölise palk pidi saama kohe ära makstud. „Sa ei pea mitte liiga tegema palgalisele, kes kehw ja sant on, olgu ta su wendade ehk su wõõraste seest, kes on sinu maal ehk su wärawais. Iga päew pead ja ta palga temale andma, ja päike ei pea enne seda looja minema, sest ta on kehw ja ta himustab wäga selle järele." 5. Moos. 24, 14, 15.

Iseäralised korraldused olid antud ka nende

kohta, kes teenistusest põgenesid: „Sa ei pea sulast mitte ta isanda kätte finni andma, kes oma isanda käest on pääsenud sinu juure. Ta jäägu sinu juure ju pere seka sinna paika, mis ta walib, ühte sinna ju wärawaist, mis ta meelest hea on; ja ei pea teda mitte waewama." 5. Moos. 23, 16, 17.

Waestele oli seitsmes aasta wõlgade kustutamiseks. Igal ajal oli kästus heebrealastel oma puudustkannatajaid wendi toetada, kuna nad neile raha laenasid ilma protsentideta. Waesest raharenti wõtta oli tungiwalt keelatud. „Kui su wend on kehwaks jäänud ja ta jõud ei anna enam midagi saada su juures, siis pead ja teda finnitama, olgu ta wõõras wõi majaline, et ta su juures wõiks elada. Sa ei pea tema käest mitte wõtma raharenti ega wiljakasu, sest ja pead oma Jumalat kartma, et su wend wõiks sinu juures elada. Oma raha ei pea ja mitte temale panema rendi peale, ja oma wilja ei pea ja mitte andma kasu peale." 3. Moos. 25, 35—37. Kui wõlg jäi maksmata kuni kustutamisaastani, siis ei wõidud ka enam algsummat sisse nõuda. Rahwast hoia-tati tungiwalt, et nad selle pärast ei keelaks oma abi. „Kui üks sant (waene) on sinu seas, üks su wendadest, ühes su wärawas su maal, ... siis ei pea ja mitte oma südant kõwaks tegema ega oma kätt finni pidama oma wenna eest... Soia, et su südamas ei ole pahareti mõtet, et ja mõtled: seitsmes aasta, järelejätuiise aasta jõuab ligi; et su silm kuri on oma wenna vastu, kes sant on, ja ja ei anna temale mitte, siis hüüab ta su pärast Jehoowa poole, ja see tuleb sulle patuks... Sest sandid ei lõpe mitte ära sealt maalt, see pärast käsin ma sind ja ütlen: Sa pead rohkesti oma kätt lahti tegema oma wennale, oma hädalisele ja oma sandile omal maal... Sa pead temale oma kätt rohkesti lahti tegema ja temale ikka laenama, mis temal puudub, nii palju kui tema tarwiduseks tarwis." 5. Moos. 15, 7—9, 11, 8.

Kellesgi ei olnud tarwis karta, et tema walandamine wiiks teda hätta. Jumala käsu täitmine pidi kindlasti tooma heaolu. „Sest Jehoowa su Jumal õnnistab sind, nõnda kui ta sulle rääkinud, et ja wõid hulgale rahwale pandi peale laenata, aga sina ei saa mitte (sul ei ole tarwis) pandi vastu wõtta, ja ja pead mitme rahwa üle walitsema, aga sinu üle ei pea nemad mitte walitsema." 5. Moos. 15, 6.

Seitsme seitsmeaasta, see on seitse korda seitsma aasta järele tuli juur kustutamisaasta — juubeliaasta. „Ja peate wiiekskümmend aastat pühitsema ja seal maal kuulutama wallalikt põlwe kõigile, kes seal elawad, see peab teile juubeliaasta olema, et teie jälle saate igaiüks oma päranduse peale, ja peate igaiüks oma suguwõsa juure jälle saama." 3. Moos. 25, 10.

Seitsmenda kuu kümmendal päeval pead ja pajuahäälse lastma hüüda." Igal pool üle kogu maa, kus juudi rahvas elas, kuuldi pajuahäält, mis kõiki iisraelilapsi üles kutsus juubeliaastat tervitama. Suurel ärarepitamispäeval leidis aset kõige Iisraeli pattude lepitamine, ja rõõmsa hüdamega võis rahvas tervitada juubeliaastat.

Nagu hingamisaastalgi ei võidud siis külvata ega lõigata, ja mis maa kasvatas, see jäeti waeste omanduseks. Teatud klass heebrea teolisi — kõik, kes ei saanud oma vabadust hingamisaastal — lasti müüd wabaks. Mis aga juubeliaastat kõige enam iseloomustas, oli kõigi omandite (kinniswarade) tagasiandmine nende endistele omanikele. Jumala käsu peale oli maa liiju läbi jagatud. Kui jagamine oli teostatud, siis ei olnud kellelgi woli oma omandit käest ära anda. Ta ei wõinud ka waesuse sunnil oma maad ära müüa, ja kui ta ise wõi mõni sugulastest ükskõik mil ajal soovis jeda tagasi osta, siis see teine omanik ei tohtinud tõrkuda jeda tagasi andmast, ja kui jeda seni ei olnud tagasi ostetud, siis juubeliaastal läks see tema algomanikule wõi selle pärijale tagasi.

Issand ütles Iisraelile: „Ja maa ei pea mitte saama müüdüd, et see igawesti teise omaks jääb, sest maa on minu päralt.“ Rahwale pidi saama kindlaks teadmiseks see tõsiasi, et maa on Jumala oma ja et nad wõiwad jeda omada ainult ajuti; et Jumal on õigustatud omanik, eesalgne omandaja, ja tahab, et waese ja õnnetu eest kantakse erilist hoolt. Kõigile pidi selge olema, et waestel on niisama palju õigust eluks Jumala maailmas nagu jõrkalgi.

Niisugune oli hoolitsus, mis teostati meie halastaja Looja poolt, et kergendada kannatusi ja wiia lootuskiiri ja päikesepaistet waestele ja kannatajatele.

Jumal tahtis wara ja wõimu armastamist ohjades hoida. Ühe klassi poolt rikkuste kogumine ning teiste waesus ja armetus oleks toonud juuri vastuolusid. Kui rikkaste wõim ei oleks saanud piiratud, siis oleks see muutunud nii suureks, et waene, kes on Jumala silmis niisama wääriiline, oleks olnud peetud oma õnnelike wendade poolt alamaks olemuseks. Kõhutud oleku tundeist oleks wõrjunud wiha ja waen. Oleks walitsenud meeleheitlik õhkkond, mis oleks wiinud rahwa kõlbelijele langusele ning awanud igasugustele kuritegudele ukse. Korraldus, mis Jumal tegi, oli selleks, et ühiskondlikku tasakaalu luua. Hingamisaasta ja peamiselt juubeliaasta lõi suurel määral korra jelles, mis oli wäheajal rahwa majanduslikus ja poliitilises asjaajamises wiltu läinud.

Korraldused pidid olema nii rikkastele kui waestele õnnistuseks. Need tegid ihmsuse ja eneseilendamise kaldumusele tõkke ja löid õilsat heatahtlikku waimu, ja kuna nad mõlemate klasside

wahel õhutasid heatahte ja usalduse waimu, siis seeläbi saawutati ühiskondlik kord ja walitjuse püsivus. Meie kõik oleme üksiteisega seotud juures inimkonnas, ja mis me teeme, et teistele kasulik olla ja neid toetada, see tuleb meile endile õnnistuseks. Wastastikuse osenowuse seadus haarab kõiki ühiskonna klasse. Waene ei ole rohkem olnew rikkast, kui rikas waesest. Kuna üks klass nõuab osa nendest õnnistustest, mis Jumal on annud nende jõukatele ligimestele, siis teised wajawad ustawat teenimist, aju, lihaste ja luude jõudu, mis on waeste kapitaliks.

Issanda käjule sõnakuulelikkuse tingimisel töötati Iisraelile juured õnnistused. „Siis tahan ma teile wihma omal ajal anda,“ ütles Issand, „ja maa peab oma wilja kandma. Ja peksmise aeg peab teile kestma wiinamarja lõikusest saadik, ja wiinamarja lõikus peab kestma külwi ajani, ja teie peate oma leiba sööma, et teie küll saate, ja peate omal maal julgesti elama. Ja ma tahan seal maal rahu anda; teie saate magada ja ükski ei ole teid hirmutamast, ja ma tahan ära lõpetada teie maalt pahad nietsalised, ja mõõk ei pea teie maad mitte läbi käima... Ja ma tahan teie seas wiibida ja teile Jumalaks olla, ja teie peate mulle rahwaks olema... Ja kui teie ei wõta mind mitte kuulda ega teha kõigi nende käskude järele... et teie mu seaduse tühjaks teete... siis peate teie ilmaaegu oma seemne maha tegema, ja teie waenlased peawad jeda sööma, ja ma tahan oma silmad teie vastu panna, et teid teie waenlaste ette maha küiakse, ja teie wihamehed peawad teie üle walitsema, ja teie peate põgenema, kui ükski teid taga ei aja.“ 3. Moosj. 26, 4—17.

On paljusid, kes waimustusega räägiwad, et kõigil inimestel on ühesugune osa Jumala õnnistustest. See aga ei olnud Jumala plaan. Wäliste olufordade mitmekesisus on abinõu, mille abil Jumal on kawatzenud proowida ja arendada inimeste iseloomu. Kuid ta tahab, et need, kellel on maisheid warandusi, peaksid endid pidama ainult tema waranduste hooldajateks, kelle kätte on antud wahendid, et need jaaksid kasutatud waeste ja puudustkannatajate jaoks.

Kristus on ütelnud, et meie juures saawad waesed alati olema, ja ta seob oma huwi oma kannatawa rahwa huwidega. Meie Sunastajal on kaastunne oma waejeimate ja wiltsaimate maa-pealsete laste vastu. Ta ütleb meile, et nad on tema esindajad maa peal. Nendele näidatud kaastunde ja heatahte wõtab Kristus vastu nagu see oleks awaldatud temale. Halastamatuse wõi tähelepanematuse, mis nendele awaldatud, peab ta enesele awaldatuks.

Hoopis teisfugune oleks maailma kõlbeline, waimne ja aineline oluford, kui see käis, mis Jumal waeste kasuks on annud, oleks alati täi-

detud? Enesearmastamine ja eneseüflendamine ei annaks end mitte tunda nii, nagu see on praegu, vaid igati hoolitjeks teiste õnne ja heaolu eest, ja niisugust laiaulatustlikku wiletsust, nagu see on praegu paljudes maades, ei oleks mitte näha.

Põhimõtted, mis Jumal on ette kirjutanud, oleksid ära hoidnud need hirmsjad oluforrad, mis on kõigil aegadel esinemid seetõttu, et rikkad on rõhunud waeleid ning waeled on põlanud ja wihanud rikkaid. Kui nad oleksid wältinud suurte

waranduste kuhjumist ja piirita uhkusepüüde rahuldumist, siis oleksid nad takistanud jellest tulenewat teadmatust ja kõlwatust tuhandedel inimestel, kelle wähe tajutaw orjus kogub teistele hiiglasuured warandused. Nad oleksid rahulise lahenduse toonud nendele probleemidele, mis tänapäew ähwardawad täita maailma forralagedusega ja weremalamisega.

„Die Patriarchen u. Propheten“, ptk. 51.

E. G. White.

Suurim pärandus

Waejus on suurim pärandus jelles elus, ja töö on suurimaks õnnistuseks maa peal. Järgnewad read tõendawad eelmiste sõnade tõde. Seejus „Jai teie pärast waejeks, kui ta rikas oli, et teie tema waejuse läbi pidite rikkaks jaama.“ 2. Kor. 8, 9. Kristus poleks jeda teinud, kui waejus oleks olnud häbiasi. Waejus kui niisugune ei ole häbitaw, aga häbi on kui waene oma kõbluse, aujuse ja inimwäärtuse endast ära heidab. Seega ta ise teeb ennaist alatuks ja teda peetakse ka seesuguseks.

Küsimusele: „Kes on waene,“ wastab tark Seneka, kes elas Kristuse ajal, wäga tabawalt järgmiste sõnadega: „Mitte see pole waene, kellel wähe on, vaid see, kes soovib palju jaada!“ Senekal on õigus! See alatine mõistusetu tahtmine ja soovimine on see, mis teeb inimese rahulolematuks, ohkajaks ja kaebajaks, mille juure siis weel kaastunnet äratawalt öeldakse: „Jah, ma olen waene!“ Maailmas on kaheksuseid waeleid. On waeleid, kes häbenewad, et nad on waeled ja piüüawad jeda wõimalikult katta, kes ei kaeba, vaid hoolsalt töötawad, olles kõikide poolt nõnda armastatud, et nad oma waejust ei tunnegi; ja on häbematuud waeleid, kes oma waejust — häädaldamise ja rahulolematuse awaldamise läbi piüüawad esile tõsta, et seega teiste ees kaastunnet äratada, lootes, et neid aidatakse, ja et nad siis pääsewad töötamisest. See waesteklasi teeb end ise jallimatuks Jumala ja inimeste juures. Terwe waene ei peaks endale paluma annetusi, vaid hoolsust, wastupidawust ja aujust. Puhas süda wõib alati rõõmus olla ja Jumalast õnnistust oodata.

Et waejus tõesti inimesele head teeb, wõimaldades temale jääda puhtaks mõnestki kõlwatusest, ja juhib teda suurtele mõtetele ja heale tööle, jeda ütleb meie kuulus maalija Richter, kes oma noorpõlwes elas Pariisis. Ta kirjutab: „Mul oli waba aega, et waadelda ilu ja au, mis see suur sinn wõõrale nii meelitawates wärwides ette seadis. Nii kui Rinaldo Armida nõiaaias, nõnda

fõndisin ka mina jagedasti joowastumult jelle kiirewa elu hiilgusest, mis mind linna peatänawail ümbritses. Kuid kõik need meelitused, milledele paljud ei ole suutnud vastu pidada, kulutasid minu kallal oma jõudu ilmaaegu; mind kaitstes üks kaaslane, kes mulle ka minu hilisemas elus pika aja kestel alati oli suatjaks. Mina ei walinud teda endale küll heal meelel, vaid piüüdsin temast lahti jaada; tema aga oli mulle wastu tahtmist kaitseingliks. Selleks heategijaks oli waejus.“ Paljud lugejad nõustuwad nende mõtetega ja ütlewad: See on tõsi, sest ka minu elus oli waejus mulle kaitseingliks. Et ma nii mõnelegi meelitusele waateaknal ei jaanud järgida, et ma nii mõnestki lõbustusest ei jaanud osa wõtta, jelle eest tuleb mul waejust tänada; et ma mõnegi libameelse kõlwatuse meelitustest wõitu sain, on waejuse teene; mul ei olnud selleks raha ja nõnda ma jäin mitmest patupüümisest wabaks. Oh milline õnnistus on waejus! Wäga tähtsa tõe sialdawad Pauluse sõnad, mis üles tähendatud 1. Tim. 6. 6—12.

Suurimaks päranduseks lastele on aus, õiglane, kriitlik kaswatus. Selle omandamist waejus ei takista. Seega waejus kuulub heade omaduste hulka. Üks suuremaid Ameerika ärimehi, kes ise pärit waelest perekonnast, kirjutab waejuse kohta:

„Meie ajal kaldutakse waejust paheks pidama ja haletsetakse noori, kes pole sündinud hõbelusikaga suus. Mina aga kinnitan kõigest südamest president Garfieldi ütlust, et waejus on suurim kaasawara, mis wõidakse noormehele koguut kaasa anda. Ma ei kõnele rumalust kui tõendan, et just eriti waele inimklassi seast on tõusnud head ja üldkasulikud, suured mehed. Miljonäride ja aadlisugude pole annud maailmale õpetajaid, märtreid, leidureid ja suuri ärimehi. Waewalt mõne ükspäi nimiti on oma rahwa seas kuulus, keda pole õpetanud inimjõudu tugevdaw ja karastaw töökoos. Mingi muu asi ei awalda nii halba mõju meie waimule ja südamele, kui pärandatud rikkus. Iga noormehe kohta, kes ei ole sunnitud ise endale

leiba teenima, on mul suurim kaastunne. Meie ei pea kahetsema noormeest, kes peab töötama hõimikust hilisõhtuni, vaid rikka mhe poega, kellel ei ole midagi teha. Kõikjal kostavad hiiüded: „Kõrvaldage töö maailmast! Õnneks on see võimatu; waeleid saab ikka olema, kes töötavad. Milline oleks maailma saatus, kui ta oleks osenev ainult rufastest? Kõik mis oleks hea ja õilis, kaoks, ja maailm langeks tagasi barbaarifusse.“

Need on ainult mõningad sõnad selle ärimehe juust, ja ometi on nad nii tabawad, et annawad selge pildi waeifufe ja töö õnnistustest.

Seega on siis ebadige, kui fina, armas lugeja, annetamisel ainult mõned jendid ohwerdad, ja võib olla weel kümneifust tagasi hoiad, et oma lastele pärandust koguda. Alma Jumala õnnistujeta ei ole ühelgi pärandusel mingit wäärtust.

Meie kui kristlased teame, et waeifus ei pea mitte tingimata olema must ja korratu elu; me teame, et waene kristlane on hoolas, ja peab korras ja puhta nii ifeenda kui ka oma lapsed ja ka oma elamu, nii et see võib awaldada hea mulje. Waeifele kuuluwad esemed ei tarvitse olla alati meed, kuid need võiwad olla terwed ja puhtad. Wett ja liinwa saab peaaegu kõikjal maksuta, et pesta toole, laudu ja põrandat; see wajab ainult jõupingutust. Ja nõnda kui Jumal on loonud linnud lendama ja kalad ujuma, nii on ta inimese loonud tööle. G. E. White raamatus: „Erziehung“ loeme selle kohta järgnift:

„Loomifel oli töö määratud õnnistufeks, mis tähendas jõudu, arendamift ja õnnelikust. Reeditimise läbi muutunud oluford maailmas on ka töötamise teifeks muutunud; aga kuigi meie seda nüüd waewaga, wäsinufega ja waluga teostame, on ta siiski arendamise ja õnne allikaks. Töö on meile kaitfeks kiwifutuste eest. . . Sellest hoolimata, mis on õeldud ja kirjutatud töö wäärtufe kohta, walitfseb siiski paljude seas arwamus, et töö inimest alandab. Noored mehed püüawad wäga saada õpetajafks, raamatupidajafks, arstideks ja adiwokaatideks wõi kellekski muuks, et ainult hoiduda kehafikust tööst. Noored tütarlapsed hoiawad kõrwale kodufest tööst, õfifides endale teifjugust haridust. Meil kõigil tuleks õppida, et aus töö ei alanda ei meest ega naift. Seda teeb laifkus ja hooletus. Laifkus tekib himufid, mille tulemufeks on tühi, kasuta elu, mis on igale patule heaks pinnaks. Tuhanded abitud ja nälgiwad inimesed, kelle arm iga päew kurjategijate ridu suurendab, leiakfid enestele õnnelikku, terve ja ifeseifewa tegewifala ja ülalpidamise, kui neid juhifaks maaharimife terwiflikule tööle. . . Töö peaks olema põhjalik ja sellel peaks olema kindel eesmärk. Iga noormees, lastudes foolift, peaks mõifma mingit

käsitööd põhjalikult, millega ta tarwidufe korral võifks teenida ülalpidamift.

Üks põhjustest, miks kehafikule tööle nõnda üleolewalt alla waadatakse, on hooletu ja üfifkõikne olef töötamise juures. Kehafikku tööd tehakse häda sunnil ja mitte wabal walikul. Tööline ei tee seda tahtlikku fuidamega, kuna ta ife ei hindu oma tööd ega wõida siis wajalifku lugupidamift ka teifstelt. Kaswatus kehafikule tööle peaks kõrwaldama selle ekfliku waate ja kaswatama töölistes täpifust ja põhjalikust.

Et noortel tuleb fõrd ifeseifew kodu ajutada, siis peawad nii poifid kui tüdrukud majapidamise kohustufi tundma õppima. Woodite ja tubade korrahoid, jõõginõude pesemine, toiduwalmistamine, oma riiete pesemine ja parandamine on ülesanded, millede täitmine ei tee ühtki noormeest wähem mehafikuks, waid ifewastu kõlbawamaks ja õnnelikumaks. Ja kui teifst küljest mõni tütarlaps õpib hobust rakendama ja sõitma, saagi ja haanrit nii sama osawalt tarvitama kui reha ja harfi, siis ta oleks palju wõimelifem eluraskufi ära wõitma.

Meie peame oma töös olema Jumala kaastõulifed. Tema annab meie kasutada maapinna ühes selle sees peituwate warandustega, aga meil enestel tuleb need oma enda tarvitamifeks ja elu mõnufaks tegemifeks kõlbawaks teha. Ta lasseb puud kaswada, aga meil tuleb valmistada puumaterjal, et ehitada maja. Ta on peitnud maapinda fulda, hõbedat, rauda ja fütt, aga meie saame seda ainult oma waewa läbi kätte. Jumal, kes kõif asjad on loonud ja alati nende üle walitfseb, on annud meile jõu, mis jarnaneb tema jõule. Ta on meile annud teatud wõimude loodufe jõudude üle. Nii kui Jumal algul maafera kaofest wälja fufjus, nõnda wõime ka meie luua korratufes korra. Kuigi nüüd kõif on ära rifutud kurjufe läbi, siiski me wõime oma tehtud tööst rõõmu tunda, mis jarnaneb tema rõõmule, kui ta loomife järel maad waatles ja ütles selle wäga hea olewat.“

Jumal fufjus Riideoni nijupõllust, Moofese ja Daaweti karja hoidmast, Elifa künadmast, Matteuse tolliametift ja mitmed jingrid kalu püüdmast ning andis neile ülesande oma tööpõllul. Samuti walib Jumal weel täna ainult tööarmastajaid oma töolisteks ja võib hooletumaid ja laifku ainult siis tarvitada ja õnnistada, kui nad tööle hakkawad. Kristus ife töötas puufepana oma isa kõrwal ja tema tahab, et iga terve ifik töötaks (Lüüt. 2. 14; 3, 14) ja end töötamise läbi ifeseifewufele aitaks. Armastus töö wastu on hinnalifim warandus, ja seda wära wõiwad ka kõige waeifemad wanemad oma lastele pärandada.

Minetel M. B.

Rohkem piiblitunde!

Maailma tuleb hoiatada teda ootava saatuise pärast. Kui prohvet Jesaja nägi viimaste päevade sündmuse, oli ta sunnitud hüüdma Jumala rahva vastu: „Tõuse üles, saagu ja valgustatud, sest sinu valgus tuleb ja Jehoova au tõuseb ju üle. Sest waata, pimedus katab maad ja pilkane pime rahvast!“ Kõorem ja soov, mis lausub Jesaja hingel, oli igatsus, et Jumala tõde, kui suur valgus heledamalt paistaks maailma ajaloo lõpupäevadel. Valgus tuleb kõrgele tõsta, et see paistaks neile, kes ei tunne oma lunastajat. „Siini pärast ei taha ma wait olla, kuni tema õigus kui selgus välja tuleb!“ See oli Jesaja põhimõte.

Jumal andis meile ühe väga kindla kuulutuse, ühe kuulutuse, mis on rajatud Tema sõnale — ühe tõekülutuse meie ajale ja praegusele rahvapõlvele. Meie ülesandeks on seda kuulutada oma sõpradele, naabritele ja võõrastele. Issanda sõna ütleb: „Kes seda kuulub, see üteln — tule!“ Meie oleme kuulnud Issanda suurt tõde ja osa saanud tema armust, seepärast peame minema „aedade äärde ja teedele,“ ühesõnaga kõigile, kus võimalik, ja kuulutama sellest, mida oleme kuulnud oma Sunnistegijast.

„Meie liikmed peaksid töötama majast majja, pidades piiblitunde ja levitades kirjandust.“ Nii ütleb prohvetikulutuse Waim. „Me koguduse liik-

med võiksid teha palju oma naabruses raamatute müümise ja lugemiseks laenamise, lehtede levitamise ja piiblitundide pidamise läbi! Täidetud armastusega hingede vastu võiksid nad kuulutada niiuguses väes, et paljud ümber pööraksid. Külastage oma naabreid ja näidake neile, et nende hingedõnnistus on ka teie südames... Tutustage neile, keda külastate, et kõigi asjade lõpp on ligi ukse ees... Teie soojad, südamlitid sõnad saavad neid wiima weendumisele, et olete leidnud hingelise pärli... Nii tehakse tõeline ja suur misjonitöö.“ „Zengnisse“ 2., 61. 63—64.

Armjad õed-wennad, need sõnad on kirjutatud meile. Täna, käesolewa aasta viimase weerandi ajal tahame teha motoks: **Rohkem piiblitunde!** Meie naabrid ja kaasinimesed ootavad seda, ja tõewalguist ei taha meie panna waka alla. „Aga kui meie head teeme, siis ärge midagi mitte ära, sest meie peame omal ajal ka lõikama, kui meie järele ei anna!“ Tehtem, kaaswõitlejad, meile fättenjaldatud tööd rõõmuga. Wõtkem piibel ja mingem igas koguduses ja grupis nende juure, kuhu Issand teid saadab. Jumal aidaku teil kõigil taotleda eesmärk: rohkem piiblitunde, rohkem misjonikülastusi ja rohkem koosolekutele fütjutuid, nii wõime hoiatada maailma ja päästa hinged igawesele elule. **W. Suwe.**

Hingamispäevakooli aruanne

2 veerand 1938.

Hingamispäevakoolid	Koguduse liikmeid	Kooli liikmeid	Keskmine osavõtt	Osavõtjate %	Alati kohal	Igapäev õpetüki õppinud	Hingamispäevakoolid	Koguduse liikmeid	Kooli liikmeid	Keskmine osavõtt	Osavõtjate %	Alati kohal	Igapäev õpetüki õppinud
Lelle	10	10	16	160	8	—	J.-Jaani	28	36	30	83	—	—
Sõrve	5	5	7	140	5	—	Sutlepa	6	6	5	83	3	—
Antsla	25	12	16	133	—	—	Karja	23	22	18	82	—	—
Kärdla	15	13	16	123	10	—	Pärnu	98	129	106	82	47	17
Västriku	2	5	6	120	2	—	Määri	27	27	21	78	17	—
Tapa	22	22	26	118	19	14	Narva	119	102	79	77	22	—
Abja	13	14	15	110	14	—	Haapsalu	17	11	8	73	2	—
Kullamaa	18	24	25	104	—	—	Tallinn 2.	180	163	120	73	34	20
Põltsamaa	59	64	66	103	46	4	S.-Jaani	26	32	23	72	—	—
Abja	18	19	19	100	—	—	Tallinn 1.	176	169	120	71	22	13
Paldiski	1	3	3	100	1	1	Tartu	299	228	154	67	28	—
Türi	29	17	17	100	5	4	K.-Kavastu	20	21	14	66	—	3
Paadremaa	17	19	18	95	6	—	Keila	5	6	4	66	3	2
Valga	41	50	50	100	7	1	Muhu	19	18	12	66	—	—
Jõhvi	18	18	17	94	9	—	Nõmme	52	50	33	66	9	4
Jõgeva	25	28	26	93	5	1	Otepää	16	13	8	62	3	—
Tõrva	25	30	28	93	—	—	Paide	30	30	17	57	15	—
V.-Kuuste	16	13	12	92	8	3	Võru	30	28	15	53	—	—
Rapla	11	13	12	92	3	—	Käru	15	19	10	52	8	—
Alavere	7	11	10	91	2	—	Kuressaare	46	48	18	37	4	—
Koogiste	9	11	10	91	4	—	Emmaste	6	3	—	—	—	—
V.-Roela	8	11	10	91	6	—	Rakvere	53	43	—	—	—	—
Halliku	11	10	9	90	—	—	Tallinn 3.	94	90	—	—	—	—
Pikavere	11	8	7	88	—	—	Tallinn 4.	28	21	—	—	—	—
Petseri	11	24	21	87	15	15	Viljandi	46	43	—	—	—	—
V.-Rummu	15	21	18	86	15	2	Vändra	9	7	—	—	—	—
Vihula	11	14	12	86	2	—	Kõoküla	6	6	—	—	—	—
K.-Nõmme	12	14	12	86	4	—							
								1937	1874	1290	69	413	104

Misjonipõllud

Teadaanne.

Nendes loengutes on toodud tõstasjad, mis peafsid meie usklikule fogu maailmas jüdamesse minema selle aasta wiimajel hingamispäewal. Nad räägivad suurtest wajaadustest nendes maades, mis moodustab muhameedliku maailma jüdame, samuti maades Lähis-Idas ja ka Pärsias ja Tanganjikas.

Nendes maades on eelfõige waja pärismaalastest ewangeeliumitöölisi. Et neid töölisi ette walmistada, selleks peab meil olema koolid, ja et kuulutajate läsi finnitada, peab meil olema kirjandust. On juba palju aastaid möödunud, kui me hingamispäewakooli kaudu pöördusime fogu meie rahwa poole nende misjonipõldude pärast. Nüüd palume jälle rohkesti annetada nende wajaaduste rahuldamijsks, sest Jumal on meile märku annud, me peame ka nendes maades ewangeeliumitulu- tuse lõpule wiima.

Meed on meie hingamispäewakoolid, kes teiwad oma aja, et „purjesid hoida“ ja misjoni edu wõimaldada. Igal weerandil anname oma hingamis- kooli-perese wõimaluse annetada uute ettewõtete jaoks ja uute tõesammaste püstitamijsks.

Wõiks Issand meie hingamispäewakoole riik- falikult õnnistada, et nad oleksid ette walmista- tud suuremat annet tooma selle aasta wiimajel hingamispäewal.

W. S. Williams.

General Komverentji kasjapidaja abi.

Loeng 8. oktoobril.

Abi piiblikistele maadele.

Kristuse ja apostlite ajal oli Jeruusalemm ewangelisatsooni keskpunkt. Seal õpetas Jeesus ja seal suri ta; ja sellest keskpunktist pidi ewangee- liumiwalgus paistma fogu maailmale.

Jeesus õpetas jüingreid, et nad pidid kuulutu- sega algama Jeruusalemmast ja sealt edasi laien- dama oma tööd Juudamaale, Samariasse ja kõige maailma otsteni. Ewangeeliumi lewitamine kõi- ges maailmas on tõepoolest ajest leidnud, sest täna- päew on Jumala wiimase kuulutuse käskjalad leida isegi kõige kaugemates ja mahajäetumates kohta- des. Nad on tunginud Aafrika jüdamesse, kus paljud tuhanded on wõidetud paganlikust pimedu- sest ewangeeliumi juure. Nad on ajunud Aafriasse ja seal samuti wõitnud tuhandeid hingi miljonite ebajumalateenijate hulgaft. Nad on mered ületa- nud ja kõige kaugematele saartele sambad püsti- tanud Jumala jaoks, kuid imelikel wiisil on töö hoopetusse jäänud nendes maades, kus ewangee- lium algul wälja läks.

Wanades piiblikistes maades nagu Palestii- nas, Pärsias ja Egiptuses oleme meie oma üles- annet, ewangeeliumi kuulutada, alles sõrmeots- tega puudutanud. Siin elawad miljonid Muha- medi järelkäijad, kelledest peaaegu kedagi pole weel wõidetud adwentkuulutuseft. Minult mõned mis- jonärideperekonad on sinna saadetud, ja et rime on nii hõre, siis tunduvad nad waewalt tähele- pandawat mõju awaldada.

Linnades nagu Jeruusalemmas, Bagdadis, Mosulis, Port Saidis, Alessandrias, Kairos j. t. ei ole üldse ewangeliste, et kuulutuft kuulutada. Kõigis neis ajaloolistes maades ei ole ühtegi kooli pärismaalastest kuulutajate ettewalmistujeks, ja wähefed wälismaisjed misjonärid näewad asjatult waewa ilma pärismaalastest ewangelistide abita.

Meil ei ole kirjanduskadusid ega kirjandust nende rahwaste keeles. Suurtes linnades nagu Alessandrias ja Kairos, ja fogu Egiptuses ei ole meil ühtegi palwelat, kuhu wõikfime kutsuda üm- berypöörnud wõi huwitatud.

On tõsi, et nendel põldudel on raske hingi wõi- ta, nagu see on ka Kreefamaal, Türgimaal ja Bul- gaarias, mis kuuluvad Kesk-Euroopa diwisjoni alla; siiski peawad nad kuulma kuulutuft Kris- tuse jälletulekust. Ka nemad kuuluvad „kõigi pa- ganate, suguharude, keelte ja rahwaste“ hulka. Me ei wõi neist mööda minna.

Meil on tarwis wahendeid, et tosinat uufi töö- lisi nendesse maadesse saata. Me wajame wa- hendeid misjonikooli ajutamijeks ja ülalpidami- jeks Liibanonis, põhjapool Palestiinast, õpetajate ja ewangelistide ettewalmistamijsks. Me waja- me wahendeid kirjanduse wäljaandmijeks araabia keeles, ja wõib-olla ka ühe wäikese kirjanduslao ajutamijeks. Me wajame tingimata raha faalide üürimijeks suurlinnades, kus wõikfid saada peetud koosolekid. Meed kõif on tunginud wajaadused, ja me palume õdedelt-wendadelt faasabi.

General Komverents on hoolitsenud, et selle weerandi wiimase hingamispäewa anded arwa- taffe Kesk-Euroopa teisele osakonnale. Meid ei ole seni palutud aidata wanu piiblikisi maid, kuid nüüd pöörataffe selles meie poole. Meie töö peab edasi minema ka nendesse maadesse ja linnadesse.

W. S. Branfon,

General Komverentji aseesimees.

Loeng 15. oktoobril.

Uus islam ja igawene ewangeelium.

Muhamedanifim ehk islam on jällegi suur wõistleja kristlusele. Sündmusjed möödunud kahe- kümne wiie aasta jooksul on neid usawaateid was-

tamisi asetanud. Siiski on olnud ka võimalusi, et igavene ewangeelium on sisse tunginud, sest awanesid usked, mis olnud juletud juba alates 610. aastast p. Kr.

Kolmteist sajandit on miljonid inimesed tahtlikult käinud suure araablase Muhamedi järele. Sajandite jookkul on islam lewinud üle Araabia, Süüria, Turkestani, Pärsia, India, Põhja-Aafrika, Hispaania ja mujal, kus elab enam kui 230 miljonit inimest, kes tunnistawad: „Ei ole ühtegi teist jumalat peale Allah'i, ja Muhamed on tema prohwet.“

Weel hilja aja eest olid need miljonid täiesti warjatud ewangeeliuimalguse eest. Ühest poolt kristlased ei mõistnud islami, ja teiselt poolt oli islam täiesti wallutanud inimeste südamed, nii et nende südamed olid finni Kristuse tundmise wasitu. See kõik on muutunud, iseäranis Maailmasõjast saadik. Suur sõda ja sellele järgnemid rewolutsioonid Türgis ja Lähis-Idas on purustanud islami köied. Wägew Türgi riik, islami kindlus, purustati, ja tema riismed Araabia, Mesopotaamia, Egiptus ja Palestiina jattusid rahwuslikesse wõitlustesse. Türlased heitsid ära kalifaadi, usulise walitjuse. Nüüd on riik kirikust lahutatud. Uued majanduslikud, ühiskondlikud, filosoofilised ja waimsed liikumised awaldawad mõju muhameedlikule maailmale. Nus islam ei ole tegewuseta, ta on otjutanud möödunud sajandite teadmatust kaotada. See on suur uuendus maal, kus 96—99% elanikest on täiesti ilma hariduseta.

Ühenduses nende uuendustega wiimaste aastakümnete kestel on elustunud ka Muhamedi wana misjoniloosung. Islam kutsub jällegi läänemaad üles Muhamedi õpetust kui inimkonna lootust wastu wõtma. Sel ajal kui läänes walitseb materialism ja ebausik, peab imestusega nägema, millist edu teeb muhamedanizm kristlikes maades. Kristlus on materialistliku suuna tõttu jäänud elutuks, et inimesed kahtluses pööravad Araabia kõrwe poole, et nii rahuldada oma igatsust kõrgema olemusega ühinemise järele. Möödunud 25 aasta jookkul on ehitatud mosheesid Britis, Prantsusmaal, Ameerikas, Austraalias ja Lõuna-Aafrikas. Moodne kristlus, kes salgab Kristuse patuta olekut, neitsist sündimist ja peab piiblit legendiks, on tasandanud kristlastele teed teisalt otjida usku Jumalasse. Paljud leiawad muhamedanismis midagi paremat kui nad seni on tunnud.

Need peaaegu ushmatud tõsiasjad peaksid adventistidele südamesse minema. Meie kätte on antud tõde selle wiimase aja jaoks. Me peame igawest ewangeeliumi kuulutama ushmatule ja paganlikule maailmale.

Neg on tulnud, et me peame pöörama muhameedliku maailma poole. Usked, mis üle tuhande aasta juletud olnud, on nüüd awatud kristlaste

usule. Moodne haridus ja kultuuri edusammud võimaldawad misjonäriks muhameedlikul maal Kristust kuulutada.

Nüüd awaneb kaua oodatud võimalus, et adventkuulutusega minna islami maale. Seni on kõik, mis misjoniks hüütakse, nagu preester ja lewi „mööda läinud“ sellest muhameedlikust maailmast.

Meie divisjonis on 30 miljonit muhamedaanlast. Nad ei ole puutunud weel kokku praeguse aja kuulutusega. Meil ei ole seal ühtegi misjonikooli, kus ewangeeliuimitöölisi nendele miljonitele ette walmistada. Meil peaks olema üks misjonikool. Me ootame, et selle weerandi wiimase hingamispäewa anded palju kaasa aitawad seda teostada mida me loodame.

S. L. Rudy,

Kesk-Euroopa divisjoni 2. osak. sekretär.

Loeng 22. oktoobril.

Baltve fooli pärast .

Juba hulga aastate eest oli meil teada, et Wene piiril Iraanis (Pärsias) on usklikke wene-lasi. Aga alles 1937. aasta kewadel oli minul eesõigus ühendusse astuda nende armjate inimestega. Me olime täiesti üllatatud ja rõõmsad, kui ühel meie koosolekul oli üks nendest meie seas. Ta jutustas kuidas ta on aastate wiisi püüdnud ustaw olla ja walgust lasta paista, ilma et tal oleks olnud vähematti aimu, et on weel teisi hingamispäewakoole sel maal.

Enam kui 50 aasta eest oli nende wanim liige ja juht tutwunud piibliku ristimise-küsimusega Karši linnas Kaukaasuses. Ühes wiie teisega nad läksid jõkke ja ristisid endid, kuna ei olnud kedagi, kes jeda oleks teinud. Mastate pärast tuli keegi jutlustaja, kes neid weelford ristis. Siis jatus tema kätte traktaat hingamispäewa küsimuse üle. Rõõmuga wõttis ta leitud tõe wastu ja hakkas jeda ka naabritele lewitama. Ja nii oli warsti hulgate inimesi, kes pühitsesid hingamispäewa.

Ma mäletan hästi, kuidas ma Bakus ootasin Pärsiasse minekut ja elasin kogudusewanema Djali juures, kes hiljem oma usu pärast Siberisse saadeti ja seal wangistuses juri. Ta jutustas mulle jagedasti külastusest nende ustawate usklikke grupi juures, kes elasid Karšis. Kuid sõja ajal ja hiljem segastel aegadel said usklikud laiali pillatud ja jäid teadmatuks. Mõned neist rändasid Turkestani ja hiljem Pärsiasse, kus nad hakkasid elama Wene piiri lähedal. Wend Bachadin on praegu 80 aastat wana ja on enam kui 50 aastat hingamispäewa pühitsenud. Peale selle mehe on siin weel kaks teist, kes on olnud ustawad hingamispäewa pühitsejad sellest grupist. Nende lapsed, kes on suureks kaswanud, talitawad oma uslike wanemate eeskujul ja armastawad kuulutust, kuid neil ei ole olnud võimalust saada ristitud.

Möödunud aastal oli mul võimalus külastada esimest korda jeda usklikke gruppi meie väene töölise w. Simonowitšehi saatel. Meil oli suur rõõm, ja me viibisime nende juures mõned põewad ja õpetasime pühakirjast. Me organiseerisime h.-p.-kooli. Kuus kuud hiljem, 1937. a. sügisel, kui külastasime teist korda, organiseerisime koguduse kümne liikmega. Oli rõõm näha, millise tõsidusega nad kuulsid Jumala sõna. Esimene asi, mis nad tegid, oli kirik ehitada, mis nüüd on valmis ja mahutab umbes 100 inimest. Selles külas elab umbes 300 elanikku. Paljud neist on valmis tõde vastu võtma. On võimalik, et jellest saab adventistide küla. Nende lastel ei ole kooli, kus võiksid õppida. Me loodame 13. hingamispäewa annetest saada abi väikeste kooli asutamiseks. Kas teie ei tahaks meile jeda võimaldada?

F. F. Oster,
Iraani misjoni esimees.

Loeng 29. oktoobril.

Meie töö Iisrahhoislowakkias.

Iisrahhoislowakkia on üks ilusamaid ja wiljandvamaid maid Keisr-Euroopas. Laial lausmaal on näha jõgede wahel loffawad wiljapõllud; küngastel on wiljapuuaiad; ja põhja-läänes on 18.000 jalga kõrged lume ja jääga kaetud mäed. Siin on mitmesuguseid mäetööstusi. Elanike arv on umbes 15 miljonit.

Kristiust on leidnud siia hea sissepääsu. Juba üheksandal sajandil tõlgiti pühakiri ja peeti jumalateenistust maa keeles. Kuigi mõlemad hilisematel sajanditel keelati, leidsid siin waldusid ja albigenid endale teise kodumaa ning lewitasiid jala laia tõeseemet. 12. ja 13. sajandil oli palju kristlasi, kes oma elu andsid tõelise kristluse uuesti ellu-

futsumiseks, ja nende püüded said 14. ja 15. sajandil reformatsiooniga kroonitud.

Kõige enam tegi küll Suus, Praha ülikooli rektor. Kui see reformaator aastal 1415. tõe pärast, mida ta kaitses, Konstantinis tuleriidal põletati, ja ka seejama tehti aasta hiljem tema sõbrale Hieronimusele, siis algas raskeim tagakiusamine. Selle maa vastu võeti ette ristisõjad, mis möllasid mitu aastat wäheje eduga, sest husiidid löid kallaletungid eduga tagasi hüüdes: „Tõnske, teie sõdijad, Jumala ja tema kaju jaoks.“ Wiimaks maa pidi alistuma ristisõdijatele. Reformatsiooni pool-dajatelt võeti käest maa ja warandus ning paljud põletati tuleriidal.

Kui 15. sajandi lõpul ja 16. sajandi algul tagakiusamine lõppes ja ifegi mõningad aadlikud reformatsiooniist osa võtsid, siis tekkis rida usulisi liikumisi: Böömi wennad, Määri wennad, hingamispäewapidajad j. t. Paljud neist pidasid hingamispäewa ja ristiti ainult täiskaswanuid.

Kuigi tõeseeme on olnud veel hilisemate tagakiusamiste läbi taistatud, on adventkuulutus pinda leidnud. Kuia meil ei olnud oma maa töölisi, kes oleksid wõinud kuulutada tsheehhi keeles, siis tegi töö ainult pikkamööda edusamme, nii et kestis 30 aastat esimese 100 uskliku kogumiseks. 1918. aastal oli meil juba 1000 liiget. Sel aastal Issand kinkis sellele rahwale iseiseiswuse. Sellest ajast peale on meie töö leinud edusamme, sest möödunud kümne aasta jooksul on tõusnud liikmete arv 2367-le, ja me usume, et jellel aastal tõuseb 4000-le.

Meie edu oleks olnud veelgi suurem, kui meil oleks olnud küllalt wahendeid ajutada kooli töölise ettevalmistamiseks. Ja meil on suuri linnu, kus ei ole veel töötatud.

Koguduse kord

6. peatükk.

EVANGEELIUMITÖÖLISED.

Jumalast kutsutud tööline. — „Kelle teenriks ma olen saanud Jumala seadmise järele, mis mulle on antud teie heaks, et ma pidin Jumala sõna täiesti kuulutama.“ *Kol. 1, 25.* „Ja ükski ei võta enesele ise austust, vaid keda ka kutsutakse, otsekui Aaron.“ *Eebr. 5, 4.*

„Jumalal on kogudus ja kogudusel on Jumalast kutsutud tööline. „Ja seesama on pannud mõningad apostlikud ja mõningad prohvetikud ja mõningad armuõpetuse kuulutajaks, ja mõningad karjasteks ja õpetajaiks, pühade parandamiseks, õpetuse ameti tööle, Kristuse ihu ülesehitamiseks; seni kui me kõik ühesuguse usu ja Ju-

mala Poja tundmise kätte saame ja täieks meheks saame Kristuse täie ea mõõtu mööda; et meie ei pea enam väetamad lapsed olema, ja ei lase endid õõtsutada ega kaksipidi kõigutada igast õpetusetuulest, inimeste petmise ja tigea kavaluse läbi, miska nemad kavalasti püüawad meid petta. Aga nõudkem tõtt armastusega ja kasvagem kõiges selle sisse, kes pea on, see on Kristus.“ *Ev. 7, 11—15.*

„Jumalal on olnud kutsutud töölised ja kogudus, kes on elanud läbi tagakiusamisi, võitlust ja pimedust. Jeesus armastas kogudust, andis ennast ta eest ja tahab teda üles ehitada, puhastada ja õilistada ning tõsta kõrgemale, nii et ta seisaks kindlalt maailma hävitusliikude mõjude keskel. Jumalast kutsutud mehed on pandud valvama suure hoolega ja vastupidavu-

sega, et kogudus ei saaks üle ujutatud saatana kurjadest kavatsustest, vaid et ta seisaks Jumala au kuulutamiseks maailmas." *Testimonies to Ministers*, Lhk. 52. 53.

Liidu esimees. Liidu esimees peab olema ametisse õnnistatud jutlustaja, kellel on kogemusi ja hea tunnistus. Tema on kõigi liidu koguduste peavanem või ülevaataja. Ta teotseb koguduste vaimulikuks hüvanguks ja ülesehitamiseks. Ta on nõuandjaks kõigis nende ettevõtetes ja plaanides. Tal on õigustatud juurepääs kõikidesse kogudustesse, koguduse jumalateenistusele ja töökoosolekutele ning võib oma ameti kohaselt juhatada koguduste nõupidamisi, kui see on vajalik. Ta on õigustatud vaatama kõiki koguduse aruandeid, raamatuid jne.

Ta ei jäta kõrvale korraliselt valitud koguduse ametnikke, vaid töötab nendega koos. Koguduse ametnikud sellevastu on kohustatud, tunnustades sõltumist liidu tegevusest, pidama temaga nõu kõige üle, mis puutub koguduse heaolusse. Nad ei peaks püüdma teda takistada ta otseste ülesannete täitmisel.

Jutlustajate ja piirkonna vanemate õigused. Ametisse õnnistatud jutlustajad, kes on määratud liidu nõukogu poolt piirkonna vanemaiks, ei saa seeläbi vahetalitajaiks liidu esimehe ja koguduste vahel. Nemad ei oma esimehe kohta oma piirkonnas, ega pole neil administratiivset võimu, mis omab esimees. Nemad peavad koos töötama esimehega kõigi liidu plaanide ja otsuste täideviimisel.

Esimees ja nõukogu juhivad töölisi. — Liidu esimees, nõu pidades liidu nõukoguga, juhivad liidu töölisi nende mitmesuguses tegevuses. Tema kohus on tutvustada töölisi nõukogu plaanidega ja otsustega ning kindlustada tööliste kaastööd nende otsuste läbiviimisel. Esimees peaks erilise huviga juhtima evangeeliumitööd liidus, tehes kõik, mis ta suudab, et julgustada töölisi pidevale hingede võitmisele. Tema peaks värbama ja aitama kasvatada noori mehi kuulutusetööle.

Esimees ja nõukogu juhivad osakondade juhtisid. — Osakondade juhid ehk sekretärid on määratud liidu poolt, et edustada väga tähtsat organisatsiooni tööharu. Need osakonnad on harilikult: hingamispäevakooli, sisemisjoni, MV noorte, kasvatus, kirjanduse, arstlik, usuvabaduse ja kodu osakond. Et edukalt läbi viia neile usaldatud tööd, peavad osakondade juhid omama ligipääsu kogudusisse. Neile peab olema võimalus mõjuvalt esitada ja arendada vastavat töökava kogudustes. Need töölised peaksid soojalt suhtuma kõikidesse koguduse plaanidesse, ka neisse, mis on väljaspool nende osakondi. Need osa-

kondade juhid töötavad liidu nõukogu otsese juhtimise all ja nõu pidades liidu esimehega, kes on töö kõigi harude vastutav juht.

Koostöö liidu, unioni ja General Konverentsi osakonna juhtide vahel. — Täielik koostöö peaks olema osakondade juhtide vahel liidus, unionis ja General Konverentsis. Kuid vastutus osakondade juhi töö pärast liidus ei lasu kõrgema astme juhtidel.

Osakonna juhtide töö pole administratiivne. — Osakondade juhtidele pole antud administratiivset ehk täidesaatvat võimu liidu ega koguduste töös, vaid nad tegutsevad nõuandvate isikutena. Nende suhtumine kogudustesse pole sama, mis liidu esimehel või nõukogul. Kui osakondade juhtideks on ametisse õnnistatud jutlustajad, siis tegutsevad nad ka jutlustajatena kõigis koguduse vaimulikkudes talitustes. Nad võivad olla määratud liidu nõukogu või esimehe poolt töötama mõnes koguduses üldises evangeeliumitöös. Ent nende töö on siiski esmajoones erialaline ja nad töötavad selle edustamiseks kogu liidus. Pole mõeldud, et nad oleksid nõuandjaiks koguduse valimistel ja üldse administratiivalal, välja arvatud, kui liidu esimees on neid volitanud selleks.

MEIE KOOLIST.

Meie usuteadusekoolis algas 15. septembril õpetöö 36 õpilasega.

Kooli senises tegevuses on olnud edu. Läänud õppeaasta viiest lõpetanust on kolm, nimelt L. Holm, E. Lobjakas-Kana ja L. Ziegel sooritanud eksamid kõigis keskkooli õppeainetes riiklikus eksamikomisjonis ning said neil päevil kätte keskkooli lõputunnistuse. See on tõenduseks, et meie kool suudab noortele anda keskkoolihariduse, kusjuures kindlasti kõige tähtsam on see, et nad selles õpivad piiblit kui elusõna.

A. NUKA JÄLLE KODUMAAL.

Neil päevil saabus meie naismisjonär Amanda Nuka kodumaale puhkusele. Detsembrikuus kavatses ta jälle tagasi sõita oma tööpõllule Sierra-Leonesse Aafrikas.

Puhkama läinud

Valurikka haiguse järele läks puhkama 2. septembril Viljandi usuühingu liige, õde Johanna Lepik, kes oli võidelnud adventtões üle 20 aasta ja lahkus oma 53. eluaastas, jättes leinama oma kaks alacalist tütar, ema ja omaksed.

Ainus troost leinajail kui ka kõigil kaasvõitlejail on õnnis jällenägemine ülestõusmisel.

L. H.

Wäljaandja: S. B. Adv. N. Eesti Liit. Toimetuse ja talituse: Merepuiestee 14-a. Tallinn.

Vastutav toimetaja: M. Bärengrub. Abitoimetaja: S. Bilt.

Tellimishind: Üksiknumber 15 senti, poolaastas 75 senti, aasta 150 senti. Posti jooksev arve 192.

„Siirtrükk“, Tallinn, Riitli 4. 1938.

6. oktoobril 1938.

Hind 15 senti